

L'épître dédicatoire, datée de 1661, au prince de Moldavie ne présente absolument aucun intérêt; il n'en est pas de même de la préface, que nous reproduisons intégralement :

Πᾶσι τοῖς φιλευσεβέσιν ἀναγνώσταις
Ἄρσένιος ἱερομόναχος εὔχεται.

Ἡ ἀφορμὴ ὅπου μὲ ἐπαρακίνησε νὰ τολμήσω εἰς τὸν κόπον τῆς παρούσης ἱστορίας νὰ εἰσέβω καὶ νὰ μεταχειριστῶ τοῦτο τὸ δυσχερὲς ἔργον, ὃ εὐσεβέστατοι χριστιανοί, δὲν εἶναι ἄλλη, μόνον τὸ πατρικὸν μου σέβας, ἡ πολλὴ πρὸς τὰ θεῖα προσκυνήματα εὐλάβεια καὶ εἰς τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν τοῦ ζωοδόχου τάφου, καὶ τέλος πάντων ἡ κατὰ θεὸν ἀγάπη ὅπου φέρω πρὸς τὸν πανοσιώτατόν του πρωτοσύγκελλον, τὸν λογιώτατον ἱερομόναχον κύρ Μακκάριον τὸν Ἀσπρᾶ, τὸν συμπατριώτην μου, ὁ ὁποῖος τὴν μοναδικὴν πολιτείαν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ποθήσας, ἀρίνοντας τὰς κοσμικὰς συναναστροφάς, τὴν κοσμικὴν δόξαν ὡς οὐδὲν ἐλογίσαστο, πάντα ἡγησάμενος σκύδαλα, ἵνα Χριστὸν μένον κατὰ τὸν μέγαν κερδῆση Ἀπόστολον. Πάντοτε τὰς ἐρήμους τῆς ἁγίας Ἱερουσαλήμ διήρχετο, τοὺς ἱεροὺς τόπους συνεχῶς προσκυνῶντας· ἀλλὰ διὰ τὴν ἄκραν ὑποταγὴν ὅπου εἰς τὴν μητέρα του τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸν ταύτης ἀρχιερέα ἔχει, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν τῶν πολλῶν ὠφέλειαν καὶ τὴν τοῦ ἁγίου Τάφου χρεῖαν, ζήλω θεῖω κινούμενος, τὰς ἐρήμους τῆς ἁγίας Ἱερουσαλήμ ἀφείς, πρὸς τὰ ἐδικὰ μας ὄρια ἐφθάσεν, ἀλιεύοντας μὲ τὴν πνευματικὴν του σαγήνην ὄχι ἰχθύας ἀφώνους, μὰ ψυχὰς λογικὰς, καὶ ὡς ταχὺς δρομεὺς εἰς διαφόρους τόπους, κάστρη, χώρας καὶ πόλεις περιερχόμενος, ποτὲ μὲν διὰ θαλάσσης, ποτὲ δὲ διὰ ξηρᾶς, εἰς μυρίους κινδύνους, στενοχωρίας καὶ κακουχίας καθημερινὸν τὸν ἑαυτὸν του δίδοντας, τὴν σωτηρίαν τῶν λογικῶν τοῦ Χριστοῦ προβάτων κερδίσει. Τοιοῦτος ἐφάνη εἰς τοὺς παρεληλυθότας χρόνους εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους, εἰς τὰς ὁποίας ἀθάνατον ἄφησεν ἔνομα· καὶ τανῦν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Πελοποννήσου Θετταλίας καὶ εἰς πᾶσαν τὴν Ἠπειρον περιπατῶντας, ἔχι μόνον μὲ τὰς ψυχοφελεῖς του διδαχὰς εἰς μετάνοιαν τοὺς ἀνθρώπους παρακινᾷ, καὶ πρὸς βοήθειαν καὶ ἐπίσκεψιν τοῦ ἁγίου Τάφου παραινεῖ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ παράδειγμα τῆς ἐνθέου του

